

NGƯỜI CON TRAI ĐẤT BIỂN

truyện ngắn

DIỄM PHƯƠNG

(Houston, Texas, Hoa Kỳ)

... Người con trai nắm tay Hạnh Tiên lôi kéo cô chạy xuống mé nước. Những đợt sóng trắng xoá tung toé phủ chụp lấy hai người làm cho Hạnh Tiên hoảng sợ dẫn tay lại. Người con trai nắm cứng không chịu buông, anh nhìn Hạnh Tiên đăm đăm, nơi khoé môi anh hơi nhếch lên hình thành nụ cười nhưng sao khuôn mặt thật buồn. Sau giây phút đứng lặng, người con trai lại kéo mạnh cánh tay, ra dấu cho cô phải bước theo anh. Đặt bàn chân lên mé nước lạnh ngắt, Hạnh Tiên rùng sợ, sừng lại không chịu bước nữa, trong khi ánh mắt người con trai nhìn như kêu gọi khẩn thiết. Sự im lặng vẫn bao trùm lấy hai người trong khoảng không gian mờ ảo, có lúc Hạnh Tiên cảm giác người con trai như tan biến đi, có lúc thật rõ nét. - anh toát ra một cái gì băng lạnh khiến cô vừa sợ hãi vừa bị cuốn hút. Mặt biển đang êm ả bỗng ầm ì nổi sóng, những đợt sóng tung cao trắng xoá vây phủ lấy hai người. Hạnh Tiên hoảng sợ thật sự. Cô muốn chạy thoát khỏi vùng biển động nhưng bàn tay cô bị người con trai kềm chặt. Hạnh Tiên cố sức vùng vẫy, gọi to lên kêu cứu nhưng âm vang không bật ra được, chỉ là tiếng ú ớ... nghẹn tắt. Tức tối khiến nước mắt cô ràn rụa. Người con trai nhìn đăm đăm vào đôi mắt Hạnh Tiên rồi buông thõng bàn tay cô ra, buồn bã quay lưng đi thẳng xuống biển. Hạnh Tiên quên cả sợ hãi vùng chạy theo. Chạm mé nước cô lại đứng yên, sững sờ nhìn. Dáng người con trai liêu xiêu đi miết, đi miết. Và, biển đã nuốt lấy anh không còn để lại một dấu vết gì. Cô chợt kêu tên người con trai, tiếng kêu to lồng lộng...

- Hạnh Tiên... Hạnh Tiên!

Chị Phương Thảo lay mạnh vai cô gái, khiến Hạnh Tiên choàng thức giấc.

- Coi kia, mồ hôi của em tươm ra cả trán, mơ thấy gì mà em hét to quá vậy?

Người chị dâu lo lắng nhìn cô em chồng với dáng nằm co ro sợ hãi. Hạnh Tiên nắm chặt mép gối, thần thờ ngơ ngác. Phương Thảo dịu dàng ngồi xuống bên cạnh bóp nhẹ bàn tay cô gái như trấn an:

- Thôi em ngủ tiếp đi, có lẽ sau khi khỏi bệnh thần trí của em còn suy yếu lắm nên dễ bị những giấc mơ quấy phá. Chị ngồi đọc sách ở ghế sofa bên kia, đừng sợ.

Phương Thảo nhòm dậy định đứng lên, Hạnh Tiên vụt kéo tay chị lại thì thầm:

- Lại cũng giấc mơ gặp anh ấy nữa chị ơi!

Phương Thảo thoáng rùng mình, nhưng không muốn cho Hạnh Tiên sợ hãi, chị nhẹ nhàng khoả lấp:

- Đã nói em mới vừa khỏi bệnh... nằm một chỗ suy nghĩ lung tung nên dễ bị ám ảnh thể thôi, không sao đâu... khi sức khoẻ bình phục hẳn tự nhiên sẽ hết.

Con mơ hãi hùng còn đọng lại trong trí, cô gái thần thờ đưa mắt nhìn ra ngoài trời. Trên bệ cửa sổ, chậu hồng có một nụ hoa vừa hé nở còn lóng lánh những giọt sương khuya. Con gió thoảng đưa hương thơm lãng đãng... Thời gian trôi qua đã hai năm nhưng khuôn mặt người con trai đó làm sao Hạnh Tiên quên được.

Sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có, Hạnh Tiên dù không phải thuộc loại sắc nước hương trời nhưng cuộc sống nhung lụa cũng đã khéo tạo cho cô một dáng dấp kiều sa đài các. Cuộc đời lại luôn ưu đãi Hạnh Tiên: năm 19 tuổi cô thi đậu vào Đại học Sư phạm khoa Anh Văn. Tương lai mở rộng trước mắt, niềm hy vọng của gia đình là cô sẽ xuất ngoại du học. Thời gian êm ả trôi qua cuộc đời thiếu nữ của Hạnh Tiên, suông sẻ, phẳng lặng, tưởng như mọi sóng gió trên thế gian này khó mà khuấy động được đời cô. Trong một lần trên đường từ lớp học đêm trở về gần tới cửa ngõ ngã tư, Hạnh Tiên bị một tốp thanh niên "choai choai" chặn xe chọc phá, cô sợ hãi cố thoát vòng vây của bọn chúng mà không được. Lúc đó mới hơn tám giờ nhưng vì trời lâm râm mưa nên đường khá vắng, Hạnh Tiên khờ sờ nhìn quanh, đúng lúc người thanh niên từ trên lề đường bước xuống trước mặt đám đông ôn tồn nói với họ: *"Nhà của cô ấy gần đây, mấy chú đùa thế đủ rồi, thôi cho người ta về đi kẻo trời mưa ướt hết!"*. Giọng nói miền Trung nặng nề khó nghe, Hạnh Tiên cũng không rõ hết câu anh nói gì nhưng đám "choai choai" tự động dẫn ra, dường như chúng nể sợ người thanh niên. Thoáng vui mừng nhận ra anh thợ sửa xe đạp vẫn thường ngồi bên thùng đồ cạnh cây phượng già ở ngã tư mà mỗi lần xe chạy qua cô vẫn thấy. Hạnh Tiên mỉm cười: *"Cảm ơn anh nghe!"*. Người con trai nhìn cô đắm đắm, đôi mắt của anh như muốn nói thật nhiều. Cô gái chợt bối rối lên xe đạp đi, không biết lúng túng thế nào mà lại trật bàn đạp suýt té. Anh đưa tay đỡ ghi đông cho thẳng bằng, vô tình bàn tay chạm vào nhau. Khoảnh khắc đó như ngưng đọng trong đôi mắt của hai người.

- Mưa ướt hết rồi, cô chạy nhanh thôi...

Giọng nói là lạ cất lên dịu dàng và âu yếm, Hạnh Tiên chào anh bằng nụ cười. Sau đó mấy lần xe bị hư, sút sên phải ghé chỗ người thanh niên để sửa, Hạnh Tiên có dịp chuyện trò và cô đã hiểu được một phần cuộc đời anh. Ngọc sinh ra và lớn lên ở vùng biển, một vùng quê rất nghèo - nghèo cũng như gia đình anh, một gia đình sống bằng nghề chài lưới, quanh năm vật lộn với sóng nước mênh mông, với biển mặn rét căm mới kiếm đủ miếng ăn. Ngọc là con trai thứ Năm trong bảy anh em, khá vất vả anh cũng chỉ học được hết lớp Chín rồi nghỉ ở nhà tìm việc làm, hy vọng sẽ giúp đỡ phần nào gánh nặng cho cha mẹ và các anh chị. Đã hơn một năm qua Ngọc đi hết chỗ này đến chỗ nọ vẫn không sao kiếm được một chỗ làm thích hợp với khả năng của anh. May sao Ba Ngọc có người bạn thân ở Cần Thơ, gia đình cho anh vào đây vì nghĩ rằng ở xứ sở này dễ kiếm việc làm hơn. Nhưng may mắn luôn quay lưng với Ngọc. Đến Cần Thơ gần sáu tháng anh vẫn chỉ quanh quẩn phụ tiếp người bạn của ba anh làm nghề sửa xe kiếm sống. Tương lai đối với Ngọc thật mù mịt. Có lẽ Hạnh Tiên muốn "trả ơn" cho người con trai đó nên mỗi lần xe hư cô vẫn đem đến để anh sửa và lần nào Hạnh Tiên cũng đều đưa tiền công rất hậu. Điều đơn giản đó không hiểu Ngọc có hiểu rõ như thế không, chỉ thấy mỗi lần phải sửa xe cho Hạnh Tiên, anh rất vui vẻ, làm một cách tỉ mỉ, thận trọng và không giấu được nỗi say mê trong công việc. Ông Tám già - bạn của ba Ngọc - khám phá ra điều khác lạ ở người con trai nghèo tội nghiệp, ông đã kín đáo nhìn anh thờ dài thương hại.

Hạnh Tiên không phải vô tư đến nỗi không biết, không thấy được những xôn xao trong ánh mắt ngọt ngào tình tứ đó của Ngọc, nhưng cô vẫn giả vờ như không hiểu... để giữ mãi một khoảng cách cần thiết giữa hai người, mặc dù đối với người con trai đó, tận cùng trong ý nghĩ của cô cũng có một cái gì rất dễ mến. Một lần Hạnh Tiên đem câu

chuyện về Ngọc kể cho Phương Thảo nghe, người đàn bà từng trải, có cuộc sống nhiều nội tâm đã nghiêm khắc nói với cô:

- Coi chừng trò chơi chạy song song với tình yêu cũng nguy hiểm lắm nghe Hạnh Tiên!

Cô gái bật cười hồn nhiên:

- Vậy chứ em chưa yêu được anh ta, chị nghĩ là lỗi của em sao?

- Điều quan trọng chị muốn nói với em không phải là yêu hay chưa yêu, mà chính là do thái độ gần như "Ô đồng tình" của em đó. Cậu ấy có thể từ chỗ ngộ nhận ở tình cảm lung chừng không dứt khoát của em mà sau này lỡ thế nào... em sẽ gánh lấy một phần trách nhiệm...

Lời tiên đoán của Phương Thảo quả nhiên đã xảy ra liền sau đó một thời gian ngắn. Suốt một tuần lễ Hạnh Tiên bị bệnh không đi học, có lẽ Ngọc đã mỗi morn trông ngóng mỗi ngày bốn lượt bóng dáng quen thuộc của cô gái với chiếc xe đạp màu huyết dụ mà vẫn vắng bật, Ngọc sốt ruột tìm đến nhà. Lúc đứng trước cổng rào ngôi biệt thự sang trọng của Hạnh Tiên, người con trai chột xót xa, cay đắng cho thân phận mình. Anh đứng lặng nhìn không dám gọi cổng mà chân lại cũng không muốn quay đi. Giữa lúc đó Phương Thảo xuất hiện. Người thiếu phụ nhìn qua trạng thái sắc mặt của người thanh niên, cảm thấy thương hại cho anh. Chị dịu giọng:

- Cậu định hỏi Hạnh Tiên phải không?

Ngọc gật đầu trong tâm trạng nôn nao. Phương Thảo mỉm cười, gỡ then cài cổng:

- Cậu vào đi, Hạnh Tiên đang bệnh.

Ngọc lắc đầu:

- Cảm ơn chị, em không vào đâu. Hôm nay cô Hạnh Tiên đã khoẻ chưa chị?

- Hạnh Tiên đã đỡ nhiều rồi, nhưng gia đình vẫn chưa cho cô ấy đi học. Tại sao đến tìm Hạnh Tiên mà cậu lại không vào nhà?

- Suốt tuần lễ không thấy cô Hạnh Tiên đi học ngang qua nên em đến hỏi thăm vậy thôi. Cảm ơn chị nghe...

Không chờ Phương Thảo nói thêm lời nào, Ngọc hơi lúng túng rồi cúi đầu đi thẳng. Thêm mấy ngày dưỡng bệnh nữa, Hạnh Tiên mới bình phục hẳn, cô tiếp tục đi học trở lại và không quên ghé bên cây phượng già nói lời cảm ơn Ngọc đã đến hỏi thăm. Người con trai nhìn đăm đăm khuôn mặt và nụ cười của cô gái đài các đó, lòng anh chột nghe buồn bã. Biết làm sao được. Ngọc không thể lý giải được con tim mình.

Dòng người xuôi ngược tấp nập trên đường phố vào một buổi chiều cuối đông, từng tốp nam nữ thanh niên xôn xao tíu tít đưa nhau đổ về hướng nhà thờ chánh toà trong ngày lễ Giáng sinh làm cho Ngọc đứng lặng lẽ bên cây phượng lòng không khỏi chạnh nhớ quê nhà, nơi cũng đã từng ghi khắc biết bao nhiêu kỷ niệm của một thời cấp sách. Nhưng suốt quãng đời thơ ấu bên mái ấm gia đình trong một cuộc sống cơ cực, thiếu thốn rồi mãi cho đến tuổi trưởng thành, Ngọc vẫn thấy sự bất hạnh luôn không buông tha cho anh. Đôi lúc thoáng trong suy nghĩ, Ngọc cũng đã tự hỏi tại sao tình cảm đầu đời của anh lại đặt vào Hạnh Tiên, một cô gái con nhà khuê các? Trời già cay nghiệt, lắt léo xui chi một số phận hẩm hiu mà chính Ngọc cũng hiểu rằng đời này kiếp này chẳng mong gì sum họp, có chăng chỉ là giấc chiêm bao!

Ngồi trên thềm đồ nghề cạnh gốc cây phượng, Ngọc thả tầm mắt nhìn theo niềm hân hoan của mọi người. Chợt một thanh niên dẫn chiếc xe gắn máy xẹp bánh băng qua chỗ anh, phía sau là một cô gái. Ngọc sững sờ đến chết lặng. Tim anh đập nhanh như phút chốc sẽ oà vỡ, tan biến đi. Hạnh Tiên đứng đó, cô đang mỉm cười thật tươi với anh,

nhưng khi chạm trán với ánh mắt đăm đăm, toé lên nỗi đau thương thống khổ của Ngọc đã làm nụ cười cô tắt lịm. "Trời ơi!". Hạnh Tiên bắt đầu biết sợ hãi thật sự khi cô dường như đọc được nỗi tuyệt vọng trong đôi mắt người con trai. Hốt hoảng không kềm chế, Hạnh Tiên run rẩy quay vội đi sau câu nói hụt hẫng với người thanh niên đi chung: "*Thôi, không và nữa, dẫn xe về nhà!*".

Ngọc tê tái nhìn theo Hạnh Tiên với bóng dáng khổ sở của gã thanh niên cùng đi. Ngọc không nói lời nào. Sau lần đó, Hạnh Tiên không dám chạy xe đi học một mình, cô nhờ chị Phương Thảo đưa đi và rước về bằng xe gắn máy. Mỗi lần qua góc ngã tư chỗ cây phượng già, Hạnh Tiên không dám nhìn, trong khi Phương Thảo thường bắt gặp ánh mắt buồn vợi vợi của Ngọc dõi theo.

- Em thật không yêu cậu ấy sao?

- Có lẽ... không yêu chị ạ!

- Không yêu sao em không tỏ thái độ ngay từ đầu? Đó... em thấy chị nói có đúng không? Chính em đã khiến cậu ấy...

- Không phải vậy. Em chỉ muốn trả ơn anh ta trong lần anh đã giải vây cho em bị bọn nhóc ranh chặn đường. Em có bảo anh phải yêu em đâu? Trong chuyện này thật sự em không có lỗi!

- Nói là nói vậy thôi, chớ thật ra biết em yêu cậu ấy chưa chắc ba mẹ bằng lòng. Đàng nào cũng đau khổ... Có lẽ như thế còn đỡ hơn!

Hạnh Tiên nghe chị nói, thoáng chút chạnh lòng. Tự nhiên cô cảm thấy xót xa thương cảm cho thân phận một người con trai như Ngọc. Nếu tình yêu Ngọc dành cho Hạnh Tiên là mối tình đầu thì thật bất hạnh, trái ngang. Có lẽ nào điều nghiệt ngã đó sẽ hằn sâu mãi trong suốt quãng đời trai trẻ của anh sao?

Mấy đêm liền, lần nào chợp mắt là giấc mơ tương tự cứ tái hiện khiến Hạnh Tiên lo sợ không dám ngủ. Hai năm rồi, từ lúc Ngọc đột ngột quay trở về miền quê biển nghèo khó của anh không một lời từ giã. Khi ấy hình ảnh người con trai đó cũng làm cho Hạnh Tiên băng khuâng một lúc. Cô cảm thấy như có một điều gì ray rứt, ân hận, nhưng thời gian trôi qua với cuộc sống nhiều sôi động của tuổi trẻ đã làm cho người con gái chóng quên đi. Bỗng nhiên suốt tuần nay, Hạnh Tiên cứ nằm mơ thấy Ngọc. Anh cứ hiện hiện quanh cô, lẩn khuất như hình với bóng. Đêm câu chuyện nằm mơ kể cho chị nghe, Phương Thảo tỏ ra ngạc nhiên:

- Đã lâu rồi hầu như chính chị cũng không còn nhớ tới cậu ấy nữa, sao bây giờ em lại nghĩ tới hoài vậy?

- Không chị ơi, em chỉ nghĩ tới anh ấy một tuần nay thôi, kể từ giấc mơ đầu gặp lại. Cứ nằm ngủ là em chập chờn thấy, lần nào ngọc cũng rủ em đi theo anh. Em không đi, anh lại kéo tay. Khi em bật khóc anh mới chịu buông ra rồi lủi thủi đi một mình. Mà lạ thật, lần nào anh cũng từ từ đi xuống biển rồi mất hút trong sóng biển ì ầm dâng cao cuộn cuộn...

Phương Thảo chợt rùng mình. Không muốn cho Hạnh Tiên cứ bị ám ảnh về giấc mơ, chị bảo em cùng mình đến tìm hỏi ông Tám già sửa xe dưới gốc cây phượng, về "tông tích" của Ngọc. Ông Tám già hướng ánh mắt buồn xa xăm về phía Hạnh Tiên, vừa xúc động cúi nhìn đôi bàn tay gân guốc già nua của mình đang lần bắt những chiếc cãm xe vô tri giác, giọng nói của ông tắt nghẹn từng quãng:

- Ngọc chết khoảng tháng nay rồi. Vì gia đình quá nghèo mà không tìm được việc làm nào khá hơn, nó vẫn thường theo anh chị đi biển, nhưng đêm đó biển động, không biết sơ suất thế nào lại bị sóng biển cuốn hút đi, thật tội hai cô ơi...

Cùng lúc, cả Phương Thảo và Hạnh Tiên đều rùng mình nổi óc. Điều sợ hãi của hai người không sao tránh được. Ngọc đã chết thật rồi. Linh hồn người con trai đó vẫn không quên tìm về với Hạnh Tiên, cô thiếu nữ đài các mà anh đã đặt ở đó một khối tình tuyệt vọng.

Hai chị em ngồi thẫn thờ bên ông thợ sửa xe một lúc rồi cũng chẳng biết nói gì hơn ngoài đôi ba câu xê chia điều nuối tiếc, ngậm ngùi. Đôi mắt của Bác Tám già nhìn Hạnh Tiên, dù không một lời trách móc nhưng không hiểu sao cô lại nghe có chút gì buồn bã. Phương Thảo thoáng hiểu điều suy nghĩ ray rứt của Hạnh Tiên, chị nắm tay cô em chông trấn an vỗ về:

- Đến với nhau được hay không còn do duyên phận, không thể trách em, nếu có trách là trách trời xanh khéo trêu người. Tại sao dun rủi hai người gặp nhau lại không sắp xếp an bày cho họ một tình cảm gắn bó, một hoàn cảnh thuận lợi để kết mối dây tơ hồng? Hạnh Tiên thở dài:

- Duyên số thật oái oăm, em biết làm sao đây hả chị?

Thoáng chút ngẫm nghĩ, Phương Thảo dịu dàng:

- Chủ nhật này chị đưa em đến chùa nhờ sư cụ tụng hồi kinh siêu thoát cho Ngọc, hy vọng việc làm này sẽ giúp cho linh hồn của cậu ấy ở thế giới bên kia hiểu được tấm lòng của em mà không hờn oán, khối tình cũng tan đi không còn u uất nặng nề đeo đẳng theo em nữa...

Hạnh Tiên nghe sảng lạng toát lạnh, trời chưa vào đông mà cô gái lại có cảm giác run rẩy của cơn gió rét thoáng qua. Buổi chiều chập choạng tối, hai chị em về đến nhà, dừng chân bên giàn hoa thiên lý, mơ hồ trong bóng đêm như có mùi thơm thoang thoang. Hạnh Tiên nín thở hít một hơi thật mạnh, cô nhắm mắt lại như tận hưởng giây phút yên tĩnh tuyệt vời của trời đất. Phương Thảo nhìn cô em chông một cách lặng lẽ, chị như nói thì thầm:

- Tâm hồn của em vẫn còn trong sáng, Ngọc sẽ tha thứ cho em vì Hạnh Tiên là một cô gái chưa hề biết yêu!

Vụt quay lưng đẩy cánh cửa rào bước vào sân nhà, Hạnh Tiên lẩm bẩm như nói một mình:

- Chủ nhật này em theo chị đi chùa.

19 tháng 8 năm 1999

DIỄM PHƯỢNG

(trong tập **NẮNG NHẬT HOÀNG HÔN**, bản thảo lưu lại - xb 2009)